

Sygn. akt IV U 855/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sąd. Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2015r. w S.

odwołania Z. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 7 lipca 2014 r. Nr (...)i z dnia 13 czerwca 2014r. nr (...)

w sprawie Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, odsetki i wysokość emerytury

oddala odwołania.

Sygn. akt IV U 855/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 czerwca 2014 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu Z. P., wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 15 maja 2014 r. wydany w sprawie IV U 176/14, prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2013 r. Organ rentowy wskazał, że do ustalenia wymiaru emerytury, zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1972 r. do 1993 r., a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wnosi 103,54 %. Wysokość emerytury Z. P. została ustalona, w myśl zasad określonych w art. 53, art. 26 oraz art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, na kwotę 2169,71 zł. Ostatecznie, uwzględniając fakt, iż wysokość emerytury wyliczona zgodnie art. 183 przytoczonej ustawy jest niższa niż wyliczona zgodnie z art. 26 oraz mając na uwadze poddanie jej waloryzacji, ubezpieczony został uprawniony do pobierania emerytury w kwocie 2429,70 zł miesięcznie.

Decyzją z dnia 7 lipca 2014 r. (...) Oddział w S. na podstawie art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do wyrównania renty za okres ostatnich pięciu lat wstecz liczonych od 1 czerwca 2013 r. według wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 118,57 % wraz z odsetkami. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że Z. P. uprawniony jest do renty z tytułu niezdolności do pracy od 4 września 1994 r., zaś do wyliczenia wysokości świadczenia przyjęto wskaźnik

wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat zatrudnienia, uwzględniając lata od 1981 r. do 1985 r., a następnie, na mocy decyzji organu rentowego z dnia 21 czerwca 2014 r., na podstawie wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat zatrudnienia, tj. od 1974 r. do 1983 r. ZUS nie mógł przychylić się do żądania ubezpieczonego dotyczącego obliczenia wysokości renty wg wskaźnika wynagrodzeń z lat 1973-1993, gdyż nie mieszczą się one w ostatnim 20-leciu przed złożeniem wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

Obie powyższe decyzje zaskarżył Z. P..

Odnośnie pierwszej z nich, ubezpieczony zakwestionował wysokość emerytury oraz wypłatę świadczenia emerytalnego bez odsetek ustawowych. Z. P. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyjęcie do obliczenia wysokości emerytury podstawy wymiaru przyjętej do obliczenia renty tj. z 10 lat kalendarzowych od stycznia 1974 r. do grudnia 1983 r. przy WWPW 118,57 % i kwocie bazowej obowiązującej w dniu nabycia uprawnień do emerytury. Ponadto, skarżący domagał się wypłaty świadczenia emerytalnego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2013 r. (k. 2-4 akt sprawy IV U 856/14).

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 13 czerwca 2014 r. ZUS wskazał, że zaskarżona decyzja wydana została z regułami określonymi w art. 53, art. 26, art. 183 oraz art. 15 ustawy emerytalnej. Żądanie ubezpieczonego w zakresie uwzględnienia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wyliczonego z lat 1974-1983 jest sprzeczne z treścią ostatniego z przytoczonych przepisów. Odnośnie domagania się przez Z. P. wypłaty odsetek ustawowych od dnia 1 grudnia 2013 r., organ rentowy wskazał, że o odsetkach za wymieniony okres nie orzekł Sąd w wyroku z dnia 15 maja 2014 r. Również ubezpieczony nie zgłaszał wniosku o przyznanie odsetek od przyznanego świadczenia emerytalnego, a co z tym związane, w przedmiocie odsetek nie została wydana decyzja przez organ rentowy (odwołanie k. 5-7 akt sprawy IV U 856/14).

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji (...) Oddział w S. z dnia 7 lipca 2014 r. odmawiającej mu prawa do wyrównania renty za okres ostatnich 5 lat wstecz licząc od 1.06.2013 r. wg wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 118,57 % wraz z ustawowymi odsetkami. W uzasadnieniu Z. P. wskazał, że dopiero na skutek zmiany przepisów mógł dochodzić wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy obliczonej na podstawie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 118,57 %. Zwiększenie otrzymywanego świadczenia nastąpiło jednak dopiero od 1 czerwca 2013 r., a zdaniem ubezpieczonego jest on uprawniony do pobierania podwyższonego świadczenia znacznie wcześniej (odwołanie k.2-3).

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego dotyczące decyzji z dnia 7 lipca 2014 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie. ZUS wskazał, że wniosek o podwyższenie wysokości otrzymywanej renty, Z. P. złożył w dniu 1 czerwca 2013 r. i dopiero od tej daty uprawniony jest do pobierania świadczenia w zwiększonym wymiarze, co znajduje potwierdzenie w treści art. 129 ustawy emerytalnej. Żądanie wypłaty odsetek jest natomiast niezasadne w świetle art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (odpowiedź na odwołanie k.2-3).

Postanowieniem z dnia 27 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach połączył sprawy IV U 855/14 i IV U 856/14 celem łącznego prowadzenia i rozpoznania (k. 11).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 25 lipca 1994 r. ubezpieczony Z. P. złożył wniosek do (...) Oddział w S. o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 1-2 akt rentowych). Decyzją z dnia 20 września 1994 r., (...) Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty inwalidzkiej trzeciej grupy od 4 września 1994 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 105,69 %. (decyzja k.37 akt rentowych). Na skutek kontroli przeprowadzonej przez organ rentowy i na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 30 września 1999 r., decyzją z 12 października 1999 r., ZUS przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1.10.1999 r. do 30.09.2000 r. (decyzja k. 138 akt rentowych). Następnie, Z. P., na podstawie decyzji: z dnia 31.10.2000 r., z dnia

30.10.2002 r., z dnia 23.05.2003 r., z dnia 1.07.2005 r., z dnia 9.07.2007 r., z dnia 7.07.2010 r. został uprawniony to pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy na dalsze okresy. (decyzje k. 160, k. 242, k. 290, k. 310, k. 330, k. 380).

W dniu 11 czerwca 2013 r., Z. P. złożył wniosek o ponowne przeliczenie, do wymiaru renty, 10 kolejnych lat z 20 lat pracy, tj. okresu od 1973 r. do 1982 r. (wniosek k. 439).

Decyzją z dnia 21 czerwca 2013 r. (...) Oddział w S. dokonał przeliczenia, poczynając od dnia 1 czerwca 2013 r., wymiaru renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, którą pobierał ubezpieczony, ustalając powyższe na podstawie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru obliczonego za okres od stycznia 1974 r. do grudnia 1983 r., wynoszącego 118,57 % (decyzja k. 444-445 akt rentowych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył Z. P., który wniósł o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy. Skarżący domagał się ustalenia podstawy wymiaru renty w oparciu o wynagrodzenie uzyskiwane przez niego w latach 1973-1982 r. Na rozprawie odbywającej się na skutek odwołania, ubezpieczony wniósł o wyrównanie pobieranej renty za okres ostatnich pięciu lat wstecz liczonych od 1 czerwca 2013 r. i o odsetki za wskazany okres (decyzja k. 449 akt rentowych, protokół k. 464 akt rentowych).

Sąd Okręgowy w Siedlcach, w wyroku z dnia 27 maja 2014 r. wydanego w sprawie o sygn. akt IV U 1067/13 przekazał wniosek ubezpieczonego o wyrównanie pobieranej renty za okres ostatnich pięciu lat wstecz liczonych od 1 czerwca 2013 r. i o odsetki za wskazany okres organowi rentowemu do ponownego rozpoznania i oddalił odwołanie Z. P. w pozostałym zakresie (odpis wyroku k. 463 akt rentowych).

W dniu 6 grudnia 2013 r. Z. P. złożył do (...) Oddział w S. wniosek o przyznanie prawa do emerytury (wniosek k. 1-4 akt emerytalnych). Decyzją z dnia 2 stycznia 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury ze względu na nieudokumentowanie przez niego 15 lat pracy w warunkach szczególnych (decyzja k.9). Na skutek złożonego odwołania, sprawę rozpoznawał Sąd Okręgowy w Siedlcach, który w wyroku z dnia 15 maja 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV U 176/14 zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że Z. P. przysługuje prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2013 r. (odwołanie k.12-15, odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 26-29 akt emerytalnych).

Decyzją z dnia 13 czerwca 2014 r. organ rentowy, wykonując wyżej wymieniony wyrok, przyznał Z. P. prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2013 r. wskazując, iż wynosi ona, uwzględniając dokonaną waloryzację, 2429,70 zł (decyzja k.32-33 akt emerytalnych).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania Z. P. nie są uzasadnione.

Artykuł 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 121) stanowi, że jeżeli ZUS w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Powyższe nie dotyczy jednak przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Stosownie do treści art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Z kolei w ustępie 6. omawianego przepisu wskazano, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Zasady obliczenia wymiaru emerytury lub renty wyrażone zostały w art. 110 i 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Odnośnie zgłoszonego przez ubezpieczonego żądania przeliczenia wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd stwierdził, co następuje.

Podkreślić należy, iż przytoczony przepis art. 15 ust. 6 wyraźnie stanowi, że okres 20 lat liczony jest od roku zgłoszenia wniosku. Mając na uwadze, że Z. P. złożył wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w dniu 25 lipca 1994 r., jego roszczenie o uwzględnienie obliczenia wysokości renty wg wskaźnika wynagrodzeń począwszy od roku 1973 jest bezzasadny. Tym samym, przyznać należy słuszność stanowisku wyrażonemu przez organ rentowy.

Żądanie ubezpieczonego, który domagał się wyrównania renty za okres ostatnich pięciu lat licząc od 1 czerwca 2013 r. należy uznać za nieuzasadnione w świetle obowiązujących przepisów. Zgodnie bowiem z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ponadto, w myśl art. 133 ust. 1 pkt 1 i 2, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż: od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3 albo za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Wobec brzmienia wskazanych przepisów, wskazać należy, iż działanie organu rentowego było prawidłowe. Z. P. był bowiem uprawniony do uzyskania zwiększonej renty od 1 czerwca 2013 r., czyli od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o przyznanie renty wyliczonej wg wyższego wskaźnika wynagrodzenia. Stan faktyczny niniejszej sprawy nie pozwala również na przyjęcie, iż zastosowanie powinien znaleźć przepis art. 133 ust. 2. Organ rentowy nie popełnił bowiem błędu w rozumieniu tego przepisu. Jak wskazuje się w orzecznictwie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2014 r. III AUa 1109/13) pojęcie "błędu" organu rentowego, to zauważyć wypada, że w prawie ubezpieczeń społecznych jest ono swoiste i szerokie tzn. oznacza każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego, czy też niewłaściwych działań pracodawców, albo wadliwej techniki legislacyjnej, czyli skutkiem niejednoznaczności norm prawnych, albo też błędnej wykładni obowiązujących przepisów. Organ rentowy nie dopuścił się żadnego ze wskazanych przewinień. Należy mieć na uwadze ogólną zasadę prawa wyrażoną w łacińskiej sentencji *ignorantia iuris nocet*. Przepisy prawa są powszechnie dostępne, dlatego też ich z faktu ich nieznanomości nie można wywodzić usprawiedliwienia dla zachowania ubezpieczonego. Gdyby Z. P. złożył stosowny wniosek we wcześniejszym terminie, to byłby uprawniony do uzyskiwania renty w wyższej kwocie od dnia złożenia wniosku. Niewłaściwym jest również przerzucanie na ZUS obowiązku przeliczania z urzędu wypłaty przyznawanych świadczeń. Treść obowiązującego art. 109 ust. 1 jest wręcz przeciwna i wskazuje, że wysokość emerytury określonej w art. 53 oraz renty ulega ponownemu ustaleniu na zasadach określonych w art. 110-113 na wniosek emeryta lub rencisty. Reasumując stwierdzić należy, że obowiązujące przepisy nie przewidują przyznania zwiększonego wymiaru świadczenia z mocą wsteczną od chwili złożenia wniosku.

Odnosząc się do żądania ubezpieczonego dotyczącego wysokości uzyskiwanej emerytury i nieprzyznania prawa do odsetek ustawowych od wypłacanego świadczenia emerytalnego od dnia 1 grudnia 2013 r. Sąd stwierdził, co następuje.

Organ rentowy obliczył wartość świadczenia emerytalnego przysługującego ubezpieczonemu na podstawie art. 53 w zw. z art. 26 w zw. z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z. P. w dniu składania wniosku o przyznanie emerytury, miał przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. W tym stanie faktycznym znalazł zastosowanie art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ubezpieczony, któremu wcześniej przysługiwało prawo do renty, uzyskuje emeryturę obliczoną albo na podstawie wymiaru renty, albo na podstawie wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczony we wniosku o przyznanie renty dokonał wyboru drugiej ze wskazanych możliwości. Dlatego też przyznanie ubezpieczonemu emerytury obliczonej na podstawie wymiaru renty jest wykluczone. Mimo dokonanego przez Z. P. wyboru, żądanie ubezpieczonego dotyczące obliczenia wymiaru emerytury z uwzględnieniem 10 lat kalendarzowych od stycznia 1974 r. nie mogło zostać zrealizowane z uwagi na wskazany w art. 15 ust. 1 wymóg przypadania kolejnych 10 lat kalendarzowych w ciągu ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę, co nastąpiło w 2013 r. W tej sytuacji, mając na uwadze dokonany przez ubezpieczonego a wyrażony we wniosku o przyznanie emerytury wybór sposobu obliczenia wymiaru świadczenia, jedyną możliwością obliczenia wymiaru emerytury była ta, która została przewidziana w art. 15 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Na podstawie przywołanego przepisu organ rentowy obliczył wysokość przyznanej Z. P. emerytury. Zgodnie ze wskazaną regulacją, podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Wskazać należy, iż w sytuacji, w której znalazł się ubezpieczony, jest to wariant najkorzystniejszy.

Dodać należy, iż różnica w wskaźniku wysokości podstawy wymiaru świadczeń emerytalnego i rentowego wynika z następującej okoliczności. Została ona powiązana z datą złożenia wniosku o przyznanie odpowiednich świadczeń. Wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczony złożył w roku 1994, zaś wniosek o przyznanie emerytury w roku 2013, stąd też rozbieżność w doborze lat, które mogłyby zostać uwzględnione w określeniu podstawy wymiaru wskazanych świadczeń. Dlatego też, kierując się dobrem ubezpieczonego, organ rentowy zamiast rozpatrywać przy obliczeniu wysokości emerytury wymiaru wynikającego z okresu 10 kolejnych lat z okresu 1993-2012, skorzystał z metody wskazanej w art. 15 ust. 6, która pozwala na obliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Żądanie uzyskania odsetek za wskazany okres nie jest uzasadnione. Wskazać bowiem należy, iż zaskarżoną decyzją z dnia 13 czerwca 2014 r. organ rentowy wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 15 maja 2014 r. Na podstawie powyższego wyroku Z. P. nie został uprawniony do uzyskania ustawowych odsetek za wskazany okres. Ponadto, ubezpieczony nie złożył wniosku o przyznanie prawa do odsetek, w konsekwencji czego w określonym przedmiocie ZUS nie wydał decyzji. W ocenie Sądu, organ rentowy nie ponosi również odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia w rozumieniu art. 85 ust. 1 ustawy systemowej, wobec czego nie istnieje podstawa prawna, która przyznawałaby ubezpieczonemu prawa do odsetek za sporny okres. W decyzji z dnia 2 stycznia 2014 r. organ rentowy odmówił prawa przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury z powodu nieudokumentowania przez Z. P. okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. ZUS nie zaliczył bowiem do powyższego okresu czasu od 23 kwietnia 1970 r. do 15 września 1971 r., kiedy to ubezpieczony odbywał służbę wojskową oraz czasu od pracy w Zakładzie (...) w S. w okresie od 8 maja 1984 r. do 1 października 1985 r. Zeznania świadków złożone na okoliczność pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach w Zakładzie (...) w S. w okresie od 8 maja 1984 r. do 1 października 1985 r. zarówno w postępowaniu przed organem rentowym jak i w postępowaniu sądowym nie zostały uznane za wiarygodne. Nieuznanie przez ZUS jako pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania przez ubezpieczonego służby wojskowej nie można uznać okoliczność zawinioną, gdyż Sądowi z urzędu wiadome jest, że dowód z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych został przeprowadzony na etapie

postępowania sądowego. Dopiero wtedy można było określić, na podstawie znajdujących się w aktach osobowych karty obiegowej zwolnienia oraz karty obiegowej przyjęcia, w jakim okresie ubezpieczony, po zakończeniu służby wojskowej powrócił do pracy, a zatem czy na podstawie obowiązujących wówczas przepisów ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Podsumowując stwierdzić należy, iż stan faktyczny niniejszej sprawy nie pozwalał na wydanie pozytywnych dla ubezpieczonego orzeczeń merytorycznych w wymienionym wyżej zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w wyroku.